Lieta Nr.A42476008;
2324-09/22

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009. gada 17.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese T.Jefremova,

rakstveida procesā izskatīja *K.S.* pieteikumu par Tieslietu ministrijas 2008. gada 7. janvāra lēmuma Nr.1-12/5 atcelšanu, mantiskā zaudējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2007. gada 20. septembrī Ieslodzījuma vietu pārvalde pieņēma rīkojumu Nr.113p/s (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru nolēma atvaļināt no dienesta un veikt galīgo norēķinu kapteinim *K.S.* (turpmāk arī – pieteicējs).

Pieteicējs sākotnējo lēmumu apstrīdēja Tieslietu ministrijā (turpmāk – atbildētāja). 2008. gada 7. janvārī Tieslietu ministrijas valsts sekretārs pieņēma lēmumu Nr.1-12/5 (turpmāk – Lēmums), ar kuru nolēma atzīt Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2007. gada 20. septembra rīkojumu Nr.113p/s par tiesisku.

[2] 2008. gada 7. februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *K.S.* pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas 2008. gada 12. februāra lēmumu ierosināta administratīvā lieta Nr.A42476008 par Tieslietu ministrijas 2008. gada 7. janvāra lēmuma Nr.1-12/5 atcelšanu, mantiskā zaudējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētiem argumentiem.

[2.1] Nevienā no pieteicējam izsniegtajiem Ieslodzījuma vietu pārvaldes (turpmāk – IeVP) paziņojumiem nav atsauces uz normatīvo aktu, pamatojoties uz kuru pieteicējam tiek noteikts viena mēneša atvaļināšanas no dienesta termiņš. Līdz ar to, administratīvajā aktā nav ievērotas darba tiesību normas par termiņiem, kuras nosaka apstrīdētā administratīvā akta izdošanas procesu.

[2.2] Saskaņā ar IeVP paziņojumu pieteicējam tika piedāvāts Centrālcietuma uzraudzības daļas vecākā inspektora amats, kurš gan pēc savas kvalifikācijas un darba pienākumiem, gan arī pēc amata algas būtiski atšķīrās un nebija līdzvērtīgs pieteicēja ieņemamajam amatam – Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka palīgs.

Neskatoties uz to, ka, saskaņā ar IeVP jaunā štatu saraksta ieviešanu, IeVP bija iespējams piedāvāt pieteicējam citu pieteicēja esošai kvalifikācijai, darba pienākumiem un amata algai līdzvērtīgu amatu, IeVP apzināti, pastāvot salīdzināmai situācijai, pauda mazāk labvēlīgu attieksmi pret pieteicēju nekā

pret citu personu un radīja pieteicējam nelabvēlīgus noteikumus un kritērijus ar nelabvēlīgām sekām, kuru mērķis bija, lai pieteicējs atteiktos no darba turpināšanas Ieslodzījuma vietu pārvaldē.

Kā pieteicējam mutiski paskaidroja IeVP vadība, par pamatu pieteicēja diskriminācijai ir pieteicēja nodarbošanās – darbs žurnālistikas jomā.

[2.3] Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 47. panta pirmās daļas 6. punktā ir paredzēti divi atšķirīgi iespējamie atvaļināšanas no dienesta pamatojumi – sakarā ar amatpersonas amata likvidāciju un sakarā ar amatpersonu skaita samazināšanu.

Izklāstītie apstākļi norāda, ka likumdevējs ir speciāli nodalījis minēto atvaļināšanas no dienesta pamatojumus. Tomēr, neskatoties uz to, IeVP, paziņojot pieteicējam par gaidāmo darba tiesisko attiecību uzteikumu un uzsakot darba tiesiskās attiecības, dokumentos ir lietojusi divus atšķirīgus uzteikuma pamatojumus.

[2.4] IeVP, neskatoties uz noteikto pieteicēja atvaļināšanas pamatojumu (sakarā ar amatpersonu skaita samazināšanu), ir palielinājusi amatpersonu skaitu iestādē. Minēto faktu apliecina IeVP 2003. gada 2. maija rīkojums Nr.62 ar štatu sarakstu pielikumā un 2007. gada 31. augusta rīkojums Nr.133 ar štatu sarakstu pielikumā. Ņemot vērā norādīto, apstrīdētajā administratīvajā aktā norādītais pieteicēja atvaļināšanas pamatojums nav likumīgs, jo tas neatbilst faktiskajiem apstākļiem.

Pieteicējs pieteikumā lūdza lietu izskatīt rakstveida procesā.

[3] Atbildētāja Tieslietu ministrija rakstveida paskaidrojumā tiesai pieteikumu neatzīst un norāda, ka, lai nodrošinātu efektīvāku IeVP uzdevumu izpildi, pilnveidotu un optimizētu IeVP darbību, IeVP priekšnieks savas kompetences ietveros 2007. gada 31. augustā izdeva rīkojumu Nr.133, ar kuru cita starpā tika likvidēts IeVP priekšnieka palīga amats. Nepieciešamība veikt IeVP reorganizāciju izrietēja no Valsts kontroles 2007. gada 5. janvāra revīzijas ziņojuma Nr.5.1-2-13/2006, kurā cita starpā ieteikts izskatīt jautājumu par struktūrvienību funkciju pārdali, lai uzlabotu atsevišķu IeVP centrālā aparāta struktūrvienību uzdevumu sekmīgu izpildi.

Tā kā IeVP priekšnieka palīga amats tika likvidēts, pieteicējam pamatoti piedāvāja turpināt dienestu Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amatā, ievērojot Dienesta gaitas likuma 12. panta pirmajā daļā un 9. panta otrajā daļā noteiktās prasības.

Saskaņā ar ministrijas rīcībā esošo informāciju Centrālcietumā ilgstoši vakanta bija Uzraudzības daļas vecākā inspektora vieta, kur amata pienākumu pildīšanai saskaņā ar 2007. gada 29. oktobrī apstiprināto amata aprakstu nepieciešama augstākā izglītība un amatam atbilstoša speciālā dienesta pakāpe – kapteinis. IeVP nebija pieteicējam jāpiedāvā visi iespējamie amati, bet tikai tas, kurā tajā brīdī IeVP priekšnieka ieskatā bija nepieciešams nodrošināt darbu, jo IeVP priekšnieks ir atbildīgs par IeVP darbību kopumā, tostarp par IeVP struktūrvienību darbu.

Ministrijas rīcībā nav pierādījumu par to, ka pieteicējs atvaļināts no dienesta sakarā ar viņa nodarbošanos žurnālistikā. Šādus pierādījumus nav iesniedzis arī pieteicējs. Turklāt IeVP priekšnieka palīga vietā nav iecelta cita amatpersona, bet amata vieta ir likvidēta.

Līdz ar to, pieteicēja viedoklis, ka, atvaļinot viņu no dienesta, IeVP ir piemērojusi atšķirīgu attieksmi atkarībā no iesniedzēja nodarbošanās, tādējādi viņu tiešā un netiešā veidā diskriminējot, ir nepamatots.

Apstāklis, ka pieteicējs pēc savstarpējas vienošanās atvaļināts no dienesta ātrāk, ministrijas ieskatā pats par sevi nevar būt par pamatu, lai atzītu, ka apstrīdētais rīkojums ir prettiesisks, jo pieteicējs uz vienošanās pamata ir piekritis atvaļināties no dienesta pirms Dienesta gaitas likumā noteiktā 30 dienu termiņa. Ja pieteicējs nevēlējās tikt atvaļināts ātrāk, viņš 2007. gada 18. septembrī varēja neslēgt vienošanos par atvaļināšanos pirms Dienesta gaitas likumā noteiktā 30 dienu termiņa.

Pieteicējam tika piedāvāts pārcelts viņu uz vakanto Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amatu, taču viņš tam nepiekrita. Tādējādi apstāklim, ka pārsūdzētā rīkojuma pamatojumā norādīts, ka pieteicējs tiek atvaļināts sakarā ar amatpersonu skaita samazināšanu, nav izšķirošas nozīmes, jo no IeVP 2007. gada 31. augusta rīkojuma Nr.133 pielikumiem redzams, ka ir likvidēts IeVP priekšnieka palīga amats. Līdz ar to, faktiski pieteicējs atvaļināts no dienesta sakarā ar amatpersonas amata likvidāciju.

Motīvu daļa

[4] Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[5] No lietas materiāliem un procesa dalībnieku paskaidrojumiem tiesa konstatē turpmāk norādītos lietas izlemšanai būtiskos faktiskos apstākļus:

[5.1] 2007.gada 3.septembrī pieteicējs bija dienestā IeVP priekšnieka palīga amatā. Pieteicējam bija piešķirta speciālā dienesta pakāpe – kapteinis.

[5.2] 2007. gada 31. augustā IeVP izdeva rīkojumu Nr.133, ar kuru apstiprināja un ieviesa Centrālā aparāta struktūrshēmu un štatu sarakstu (lietas 43.-49. lapa).

[5.3] 2007. gada 3. septembrī IeVP ar rakstisku paziņojumu informēja pieteicēju par to, ka saskaņā ar IeVP 2007. gada 31.augusta rīkojumu Nr.133 ar 2007.gada 3. septembri IeVP Centrālajā aparātā tiek ieviesta jaunā struktūrshēma un štatu saraksts, kā rezultātā pieteicēja ieņemamais „amats tiek samazināts" un par piedāvāto amatu IeVP pieteicējam tiks paziņots nedēļas laikā (lietas 13. lapa).

[5.4] 2007. gada 10. septembrī IeVP rakstiski paziņo pieteicējam par to, ka viņam tiek piedāvāts Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amats, ja pieteicējs tam nepiekrīt, tad viņš tiks atbrīvots no dienesta saskaņā ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes

amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktu. (lietas 14. lapa).

[5.5] 2007. gada 18. septembrī noslēgta vienošanās starp IeVP un *K.* pieteicēju par to, ka pieteicējs piekrīt atvaļināties no dienesta pirms likumā noteiktā 30 dienu termiņa. Vienošanās tekstā ir norādīts, ka pieteicējs ir atteicies no piedāvātā Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amata. (lietas 15. lapa). Pieteicējs neapstrīd šādas vienošanās esamību.

[5.6] 2007. gada 20. septembrī IeVP priekšnieks izdeva rīkojumu Nr.113p/s, ar kuru nolēma pieteicēju atvaļināt no dienesta, pamatojoties uz Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktu (lietas 11. lapa).

[5.7] 2008. gada 7. janvārī Tieslietu ministrijas valsts sekretārs pieņēma lēmumu Nr.1-12/5, ar kuru nolēma atzīt IeVP 2007. gada 20. septembra rīkojumu Nr.113p/s par tiesisku (lietas 16.-21. lapa).

[6] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds, vai pieteicēja atvaļināšana no dienesta bija tiesiska, konkrēti, vai pieteicējam tika piedāvāts līdzvērtīgs amats pieteicēja ieņemamajam amatam, vai nav noticis atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpums, vai uzteikumam tika piemērots pareizs tiesiskais pamats.

[7] Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma (turpmāk – Likuma) 1.pants nosaka, ka likuma mērķis ir noteikt profesionālā dienesta tiesisko statusu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē (turpmāk arī — Iestāde), lai nodrošinātu tiesisku, stabilu, efektīvu un atklātu Iestādes darbību.

Likuma 3.panta otrā un trešā daļa paredz, ka uz amatpersonu neattiecas darba tiesiskās attiecības reglamentējošo normatīvo aktu normas, izņemot normas, kas nosaka termiņus, tajā skaitā noilguma termiņu, atšķirīgas attieksmes aizliegumu, (..). Uz amatpersonu neattiecas valsts civildienesta tiesiskās attiecības reglamentējošo normatīvo aktu normas.

Likuma 47.panta pirmās daļas 6.punkts paredz, ka amatpersonu atvaļina no dienesta sakarā ar iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu.

Likuma 12.pants pirmās daļas 5.punkts un otrā daļa nosaka, ka amatpersonu citā vakantā amatā tajā pašā vai citā Iestādē, ievērojot šā likuma 9.panta otrajā daļā noteikto, var pārcelt likvidējot amatu vai struktūrvienību (Iestādi) vai to reorganizējot. Šā panta pirmās daļas 2. un 5.punktā noteiktajā gadījumā amatpersonu citā amatā var pārcelt tikai ar tās piekrišanu.

Tādējādi tiesa konstatē, ka IeVP amatpersonu atvaļina no dienesta IeVP, ja tiek likvidēta iestāde vai amatpersonas amats vai notiek amatpersonu skaita samazināšana. Šādos gadījumos amatpersonu ar viņas piekrišanu var pārcelt citā

amatā tajā pašā vai citā Iestādē, tomēr likumdevējs nenosaka, ka jāpiedāvā ir līdzvērtīgs amats.

[8] Tiesa vērtē pieteicēja argumentu, ka Lēmums ir prettiesisks, jo viņam netika piedāvāts līdzvērtīgs amats viņa ieņemtajam amatam, kā arī tika pieļauta pieteicēja diskriminācija, jo pieteicējs ir nodarbojies ar darbu žurnālistikā.

Ministru kabineta 2006.gada 31.oktobra noteikumu Nr.904 „Noteikumi par Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm darba samaksas sistēmu un amatiem atbilstošajām augstākajām speciālajām dienesta pakāpēm" 2.pielikums noteica amatiem atbilstošās augstākās speciālās dienesta pakāpes. Pielikuma 5.1.3. apakšpunkts noteica, ka Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka palīgam atbilstošā augstākā speciālā dienesta pakāpe ir pulkvežleitnants, 10. amata kategorija, amata līmenis B. Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amatam saskaņā ar minēto MK noteikumu 5.3.7.2. apakšpunktu atbilstošā augstākā speciālā dienesta pakāpe ir kapteinis, 8.amata kategorija, amata līmenis A.

Ņemot vērā to, ka pieteicējam bija piešķirta kapteiņa pakāpe, tad tiesa uzskata, ka IeVP tiesiski piedāvāja pieteicējam tādu amatu, kura izpildei atbilstošā augstākā speciālā dienesta pakāpe ir kapteinis, kas arī bija atbilstošā augstākā speciālā dienesta pakāpe pieteicējam piedāvātajam Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amatam. Kā jau tiesa konstatēja iepriekš, Likums nenosaka IeVP pienākumu gadījumos, kad tiek likvidēta amata vieta, piedāvāt personai jebkādu amatu vai arī piedāvāt līdzvērtīgu amatu jau ieņemtajam. Tiesas ieskatā vienīgais likumiskais ierobežojums pārcelšanai citā amatā ir tas, ka amata izpildei atbilstošā augstākā speciālā dienesta pakāpe ir zemāka nekā personai piešķirtā speciālā dienesta pakāpe, kas šajā lietā nav noticis.

Lietā nav pierādījumu, ka attiecībā uz pieteicēju būtu piemērota apzināti nelabvēlīgāka attieksme, jo viņš darbojas žurnālistikā, tiesas ieskatā šādus pierādījumus nav iespējams arī iegūt. Ņemot vērā to, ka ir bijis tikai viens IeVP priekšnieka palīgs, tad nav iespējams iegūt informāciju par to, kā IeVP ir izturējusies pret darbinieku salīdzināmā situācijā. Tiesas ieskatā tas, ka atsevišķu amatu izpildei nepieciešamā augstākā dienesta pakāpe ir pulkvežleitnants, vēl nenozīmē to, ka šajos amatos persona gūst vienādu pieredzi un iemaņas un tādēļ, pārceļot citā amatā, šīm personām būtu jāpiedāvā vienāda amatu kategorija.

Tiesa norāda, ka pieteicējs ir atradies valsts dienestā, un valsts dienesta būtība ietver sevī arī to, ka personas izvēle, kādos amatos tā vēlas atrasties un kādu darbu strādāt, var tikt ierobežota, nozīmējot personu strādāt tajos amatos, kur tas nepieciešams valsts un dienesta interesēs. Tas, kādās amata vietās un kādās IeVP struktūrās ir jānodrošina efektīvs darbs, ir iestādes vadības kompetence, un dienestā esošai personai nav subjektīvo publisko tiesību prasīt, lai viņai tiktu piedāvāts konkrēts amats vai konkrēta amatu kategorija. Papildus, tiesa, izvērtējot Valsts kontroles Revīzijas ziņojuma 36.punktā konstatēto, ka

lielākais iztrūkstošo darbinieku skaits ir Centrālcietumā (lietas 60.lapa), nesaskata pamatu uzskatīt, ka IeVP priekšnieka rīcība, piedāvājot pieteicējam amatu Centrālcietumā, būtu nepamatota, neracionāla vai diskriminējoša. Tiesa konstatē, ka piedāvātais amats tiešām nav līdzvērtīgs tam, kuru ieņēma pieteicējs, tomēr pieteicējam nav arī publisko subjektīvo tiesību pieprasīt, lai viņam tiktu piedāvāti Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka palīgam līdzvērtīgi amati, kā arī IeVP nav pienākuma amata vietas likvidācijas gadījumā personai vispār piedāvāt kādu amatu.

Ņemot vērā augstākminēto, nav konstatējams, ka IeVP ir pārkāpusi normatīvo aktu prasības vai pieļāvusi atšķirīgu attieksmi, piedāvājot pieteicējam ieņemt zemāku amatu pēc pieteicēja amata likvidācijas, tādējādi minētais pieteicēja arguments ir noraidāms.

[9] Tiesa vērtē pieteicēja iebildumu pret Lēmumā ietvertā atvaļināšanas pamatojuma – amatpersonu skaita samazināšana - atbilstību faktiskajai situācijai.

Likuma 47.panta pirmās daļas 6.punkts paredz, ka amatpersonu atvaļina no dienesta sakarā ar iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu.

2007. gada 20. septembrī IeVP priekšnieks izdeva rīkojumu Nr.113p/s, ar kuru nolēma atvaļināt no dienesta pieteicēju pamatojoties uz Likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktu sakarā ar amatpersonu skaita samazināšanu.

Tiesa, iepazīstoties ar IeVP Centrālā aparāta štatu sarakstiem, kas ir apstiprināti 2003.gada 2.maijā un 2007.gada 31.augustā, konstatē, ka 2007.gadā 31.augustā salīdzinājumā ar 2003.gada 2.maiju amatpersonu skaits IeVP Centrālajā aparātā ir palielinājies, bet Vadības amatu skaits ir samazinājies un ir likvidēts pieteicēja ieņemtais amats. Pieteicējam sākotnējā lēmumā ir norādīts, ka atvaļināšanas pamats saskaņā ar Likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktu ir amatpersonu skaita samazināšana, kas tiesas ieskatā neatbilst faktiskajai situācijai.

Pieteicējs ir apstrīdējis sākotnējo lēmumu augstākai iestādei Tieslietu ministrijai, un tās sniegtajā Lēmuma pamatojumā ir norādīts, ka pieteicējs ir atvaļināts no dienesta sakarā ar amata likvidāciju (Lēmuma [5.4] punkts). Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 76.panta trešo daļu administratīvā akta apstrīdēšana augstākā iestādē ir sākotnējās administratīvās lietas turpinājums, un lēmums, kas pieņemts apstrīdēšanas rezultātā, nav jauns administratīvais akts, bet gan ir sākotnējā administratīvā akta galīgais noformulējums (J. Briede „Administratīvā akta apstrīdēšana: administratīvā procesa likuma 75.-81.pants”//Administratīvais process: likums, prakse, komentāri, Latvijas Vēstnesis, 2005, 207.lpp). Ja iestāde sākotnējā lēmumā ir norādījusi nepietiekamu tiesisko pamatu vai citas nepilnības, tad augstāka iestāde ir tiesīga sniegt papildus pamatojumu sākotnējam lēmumam un līdz ar to visās administratīvā procesa stadijās pieņemto lēmumu kopums ir uzskatāms par vienu administratīvo aktu, par noteicošo uzskatot pēdējā institūcijā pieņemto

formulējumu (Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2004. gada 21. septembra spriedums lietā Nr. SKA-131). Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 81.panta piekto daļu apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā. Tiesa, izvērtējot Lēmumu, secina, ka tas satur pamatojumu, ka pieteicējs tiek atvaļināts no dienesta, jo viņa amata vieta tiek likvidēta, tādējādi tiesa noraida minēto pieteicēja argumentu.

[10] Tiesa vērtē pieteicēja argumentu, ka, atvaļinot viņu no dienesta, nav ievērots likumā noteiktais termiņš, kā arī nav norādes uz tiesību normu, uz kuru IeVP atsaucas, norādot paziņojumos atvaļināšanās no dienesta termiņu.

Tiesa konstatē, ka Likuma 47.panta sestā daļa nosaka, ja amatpersonu atvaļina no dienesta sakarā ar Iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu, amatpersonu par to rakstveidā brīdina 30 dienas iepriekš. Likuma 3.panta otrā un trešā daļa paredz, ka uz amatpersonu neattiecas darba tiesiskās attiecības reglamentējošo normatīvo aktu normas, izņemot normas, kas nosaka termiņus, tajā skaitā noilguma termiņu (..). Tomēr, ņemot vērā to, ka Likuma 47.panta sestā daļa paredz noteiktus atvaļināšanas termiņus, tad tiesas ieskatā tā ir uzskatāma par speciālu likuma normu attiecībā pret Darba likumu, tādējādi brīdinājuma termiņam par personas atvaļināšanai no dienesta sakarā ar amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu tiek piemērota Likuma 47.panta sestā daļa.

Tiesa konstatē, ka 2007.gada 10.septembra paziņojumā pieteicējam ir norādīts, ja pieteicējs nepiekritīs Centrālcietuma Uzraudzības daļas vecākā inspektora amatam, tad mēneša laikā pēc šī paziņojuma saņemšanas pieteicējs tiks atbrīvots no dienesta saskaņā ar Likuma pirmās daļas 6.punktu. 2007.gada 18.septembra vienošanās starp pieteicēju un IeVP tekstā ir minēts, ka IeVP piedāvā pieteicējam atvaļināties pirms likumā noteiktā 30 dienu termiņa. Tiesa konstatē, ka 2007.gada 10.septembra paziņojumā ir pieļautas nepareizības termiņa norādē, kādā pieteicējs var tikt likumiski atvaļināts no dienesta, tomēr ņemot vērā to, ka pieteicējs ir piekritis atvaļināties no dienesta pirms likumiskā termiņa, tad tiesa neuzskata šo trūkumu Lēmuma pieņemšanas procesā par tik būtisku, kas var padarīt Lēmumu par prettiesisku. Bez tam, tiesa uzskata, ka 2007.gada 10.septembra paziņojumā ir norādīts termiņš, kas ir garāks par likumisko termiņu, tādēļ kļūda, norādot garāku termiņu par likumisko, šīs lietas apstākļos nevarēja izsaukt pieteicējam nelabvēlīgas sekas.

Tiesa konstatē, ka paziņojumos nav norādīta tiesību norma, pamatojoties uz kuru ir norādīts atvaļināšanās termiņš, tomēr šīs lietas apstākļos tiesa uzskata minēto trūkumu administratīvā akta pieņemšanas procesā par nebūtisku, un tas nevar padarīt Lēmumu par prettiesisku.

[11] Ņemot vērā sprieduma [8]-[10] punktos konstatēto, tiesa uzskata, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, kā arī Lēmuma pieņemšanas procesā nav pieļauti procesuāli pārkāpumi.

Ņemot vērā to, ka tiesa atzīst Lēmumu par tiesisku un pamatotu, kā arī tiesisku tā pieņemšanas procesu, tad nav pamata piešķirt pieteicējam atlīdzinājumu par piespiedu darba kavējumu un atlīdzinājumu par morālo kaitējumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

n o s p r i e d a

noraidīt *K.S.* pieteikumu par Tieslietu ministrijas 2008. gada 7. janvāra lēmuma Nr.1-12/5 atcelšanu, mantiskā zaudējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2009. gada 17. martā

Tiesnese T.Jefremova